

4. Opći sud je iskrivio činjenice o stvarnoj uporabi ranijeg žiga izostavljajući odlučne informacije iz svečane izjave, između ostalog o vremenskom kontinuitetu uporabe.
5. Opći sud je također povrijedio opće načelo jednakog postupanja značajno se oslanjajući na subjektivne okolnosti stjecatelja licencije žalitelja kako bi ocijenio pitanje ranije stvarne uporabe kojom se osigurava zadržavanje prava osobito uzimajući u obzir opseg poslovne djelatnosti i proizvodni i distribucijski kapacitet stjecatelja licencije.
6. Povreda općeg načela jednakog postupanja proizlazi također iz činjenice da je Opći sud odstupio od ranijih odluka Općeg suda i Suda u kojima su oni utvrdili stvarnu uporabu u usporedivim situacijama.

⁽¹⁾ Uredba Vijeća (EZ) br. 207/2009 od 26. veljače 2009. o žigu Zajednice (kodificirana verzija), SL 2009., L 78, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 226.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 1. listopada 2018. uputio Giudice di pace di L'Aquila (Italija) –
Gabriele Di Girolamo protiv Ministero della Giustizia**

(Predmet C-618/18)

(2019/C 25/19)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Giudice di pace di L'Aquila

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Gabriele Di Girolamo

Tuženik: Ministero della Giustizia

Prethodna pitanja

1. Trebaju li se opća načela važećeg prava Europske unije, koja se odnose na nadređenost prava Unije, pravnu sigurnost, zaštitu legitimnih očekivanja, jednakost oružja, djelotvornu sudsku zaštitu, neovisan sud i, općenitije, pošteno suđenje iz članka 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima u vezi s člankom 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, uzimajući u obzir sudsku praksu Suda Europske unije vezanu za odgovornost talijanske države za očite povrede pravila Europske unije koje je počinio sud koji odlučuje u posljednjem stupnju, u presudama [od 30. rujna 2003., Köbler, C-224/01, EU:C:2003:513; od 13. lipnja 2006., Traghetti del Mediterraneo, C-173/03, EU:C:2006:391, i od 24. studenoga 2011., Komisija/Italija, C-379/10, EU:C:2011:775], tumačiti na način da se navedene odredbe i spomenuta sudska praksa Suda protive tome da država članica radi pogodovanja sebi i svojim javnim upravnim tijelima primijeni, kao što je ovdje slučaj, pravila poput onog uvedenog Zakonom br. 18/2015 kojim se izjavljuje namjera glede provedbe navedenih odluka Suda Europske unije, ali čiji je ključni cilj poništiti njihove učinke i utjecati na nacionalnu jurisdikciju na način da se novim tekstom članka 2. stavaka 3. i 3-bis Zakona br. 117 od 13. travnja 1998. o građanskopravnoj odgovornosti pravosudnih dužnosnika uvodi pojam odgovornosti „u slučaju očite povrede zakona kao i prava Europske unije” počinjene s namjerom ili krajnjom nepažnjom? Spomenuti nacionalni propisi zapravo dovode nacionalni sud pred izbor, koji se u svakom slučaju mora napraviti zbog građanskopravne i stegovne odgovornosti u odnosu na državu u predmetima u kojima su bitna stranka ta ista tijela javne uprave, kao u ovome slučaju, da povrijedi nacionalne propise odbijanjem njihove primjene i primjenom prava Europske unije, onako kako ga tumači Sud, ili pak da povrijedi pravo Europske unije primjenjujući nacionalna pravila koja uskraćuju priznavanje djelotvorne zaštite i protive se članku 1. stavku 3. i članku 7. Direktive 2003/88, kao i člancima 2. i 4. Okvirnog sporazuma o radu na određeno vrijeme, usvojenog Direktivom 1999/70, i članku 31. stavku 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, prema tumačenju sudske prakse Suda u presudama [od 1. ožujka 2012., O'Brien, C-393/10, EU:C:2012:110; i od 29. studenoga 2017., King, C-214/16, EU:C:2017:914][?]

2. Samo u slučaju da je odgovor na prvo pitanje potvrđan, uzimajući u obzir stajalište koje je zauzeo talijanski Corte costituzionale (Ustavni sud, Italija) [u presudi] br. 269/2017 od 14. prosinca 2017. nakon presude [Suda od 5. prosinca 2010., M.A.S. i M.B., C-42/17, EU:C:2017:936], s obzirom na članak 31. stavak 2. i članak 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, članak 267. UFEU-a i članak 4. Ugovora o [Europskoj] uniji, može li se odluka koju bi Sud usvojio u ovom prethodnom postupku, uz utvrđivanje sukoba članka 2. stavaka 3. i 3-bis Zakona br. 117 od 13. travnja 1998. s pravom Europske unije, izjednačiti, u glavnom postupku u kojem je tuženik tijelo javne uprave, s odredbom prava Europske unije koja ima izravni učinak i koju nacionalni sud može primijeniti na način da odbije primjenu nacionalnog propisa protivnog pravu Europske unije?
3. Samo u slučaju da je odgovor na prvo pitanje potvrđan, može li se redovni pravosudni dužnosnik, „u togi”, smatrati radnikom zaposlenim na neodređeno vrijeme koji se može izjednačiti s radnikom zaposlenim na određeno vrijeme, „mirovnim sucem”, s jednakim radnim stažem kao redovni pravosudni dužnosnik, u svrhu primjene članka 4. Okvirnog sporazuma o radu na određeno vrijeme preuzetog Direktivom 1999/70⁽¹⁾, ako su sudačke dužnosti koje obavljaju jednake, a različiti natječajni postupci za obnašanje dužnosti redovnih pravosudnih dužnosnika (na temelju kvalifikacija i polaganja ispita uz zasnivanje radnog odnosa na neodređeno vrijeme, bez mogućnosti smjenjivanja u okviru radnog odnosa na neodređeno vrijeme, osim u vrlo rijetkim slučajevima teške povrede službene dužnosti) i mirovnih sudaca (na temelju kvalifikacija uz zasnivanje radnog odnosa na određeno vrijeme koji je moguće diskrecijskom odlukom produžiti u slučaju pozitivnog ishoda periodičkog ocjenjivanja koje obavlja Consiglio superiore della magistratura (Visoko sudbeno vijeće, Italija) i prekinuti bez odgađanja u slučaju negativne ocjene rada počasnog suca)?

⁽¹⁾ Direktiva Vijeća 1999/70/EZ od 28. lipnja 1999. o Okvirnom sporazumu o radu na određeno vrijeme koji su sklopili ETUC, UNICE i CEEP (SL 1999., L 175, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 4., str. 228.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 12. listopada 2018. uputio Landgericht Kiel (Njemačka) – KH
protiv Sparkasse Südholstein**

(Predmet C-639/18)

(2019/C 25/20)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Landgericht Kiel

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: KH

Tuženik: Sparkasse Südholstein

Prethodna pitanja

1. Sklapa li se u smislu članka 2. (a) Direktive 2002/65/EZ⁽¹⁾ ugovor „u okviru organizirane prodaje na daljinu ili sustava pružanja usluga dobavljača”, kojim se postojeći ugovor o zajmu izmjenjuje samo u pogledu visine dogovorenih kamatnih stopa (naknadni sporazum o kamatama), kada banka s podružnicama ugovore o zajmu za financiranje stjecanja nekretnina uz založnopravna osiguranja na nekretninama sklapa samo u svojim poslovnim prostorijama, no u tekućim poslovnim odnosima ugovore o izmjeni već sklopljenih ugovora o zajmu djelomično sklapa i isključivim korištenjem sredstava daljinske komunikacije?
2. Postoji li „ugovor koji se odnosi na financijske usluge” u smislu članka 2. točke (a) Direktive 2002/65/EZ kada se postojeći ugovor o zajmu izmjeni isključivo u pogledu dogovorenih kamatnih stopa (naknadni sporazum o kamatama), a da se ne produlji trajanje zajma ili se izmjeni njegova visina?

⁽¹⁾ Direktiva 2002/65/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. rujna 2002. o trgovanju na daljinu financijskim uslugama koje su namijenjene potrošačima i o izmjeni Direktive Vijeća 90/619/EEZ i direktiva 97/7/EZ i 98/27/EZ (SL 2002., L 271, str. 16.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 9., str. 102.)